

HỒI 730

Hồi Chi Dĩ Vãng

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng về đến Tư Đồ phủ thì đã qua canh một, mọi người đều đã đi ngủ, chỉ còn Lôi Cửu Chỉ đang gà gât chờ đợi, thấy bọn gã về liền hết cả buồn ngủ, reo lên: "Mau mau! Mau vào đây kể lại tử tử. Ta biết trước hai tiểu tử bọn ngươi thế nào cũng chịu không nổi, phải quay về ngủ mà!"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đi vào trong sảnh đường, ngồi xuống quanh chiếc bàn tròn ở giữa phòng. Khấu Trọng cười nói: "Bọn đệ chỉ ghé về một chút thôi, bởi có cao thủ từ Lục Phúc đồ quán theo dõi bọn đệ đến đây. Chà! Nếu không phải ra ngoài nữa thật tốt biết mấy. Lâu lắm rồi đệ không được ngủ một giấc tử tử."

Lôi Cửu Chỉ hỏi Từ Tử Lăng: "Thắng chứ, phải không?"

Từ Tử Lăng thừa cơ tăng bốc y: "Ngón nghề của Trì Sanh Xuân làm sao qua được Lôi đại ca, hơn nữa hẳn lại cố ý thua cho bọn đệ. Ngân lượng thắng được gấp đôi số hôm qua bị móc mất ở Minh Đường Oa."

Lôi Cửu Chỉ chắc lưỡi: "Gần hai ngàn lượng thông bảo! Trì Sanh Xuân thật phóng khoáng!"

Khấu Trọng hỏi: "Lôi đại ca có quen Đại Bằng Đào Quang Tổ của Hoàng Hà Bang không?"

Lôi Cửu Chỉ vui vẻ nói: "Chẳng những quen biết tên đồ quý đó mà còn chỉ hấn vài chiêu cờ bạc. Tên ấy ngoại trừ cái nết lục thân bất nhận khi cờ bạc, còn bình thường là người có đạo nghĩa."

Từ Tử Lăng bật cười: "Hình như bằng hữu của Lôi đại ca đều là quen biết ở sòng bạc!"

Lôi Cửu Chỉ dương dương đắc ý: "Đây gọi là cờ bạc khắp thiên hạ!"

Khấu Trọng bèn kể ra chuyện Đào Quang Tổ bị thua mất Thượng Lâm uyển, sau đó nói: "Không biết Đào Quang Tổ trông như thế nào? Có cách nào biến Tử Lăng thành Đào Quang Tổ không, nếu được, ta có một kế hoạch mới, nhất cử tứ đắc."

Lôi Cửu Chỉ chép miệng: "Đào Quang Tổ thấp hơn Tử Lăng ít nhất một cái đầu, lại thêm hình dạng đặc biệt, cho dù là Lỗ Diêu Tử cũng bó tay!"

Khấu Trọng vỗ đùi nói: "Cùng tất biến, biến tất thông. Vậy thì cứ biến Tử Lăng thành con của Đào Quang Tổ, ra mặt thay cha để đoạt lại tài sản, được không?"

Lôi Cửu Chỉ chau mày thắc mắc: "Trì Sanh Xuân đã thắng được Thượng Lâm uyển, đâu có ngốc đến nỗi đem Thượng Lâm uyển ra đánh cược lần nữa?"

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Trì Sanh Xuân nhất định sẽ chấp nhận, chỉ cần thứ đem đặt cược là công việc bảo tiêu hàng hóa trên địa bàn Hoàng Hà Bang. Đầu tiên là y sẽ không tin mình thua, hoặc cũng có thể nói y không tin Hương Quý lại có thể thua về tay đứa con của kẻ bại tướng vô danh dưới tay mình. Đào Quang Tổ có thể phái con ra, y cũng có thể nhờ đến phụ thân mình."

Lôi Cửu Chỉ sáng mắt lên hỏi: "Có thể buộc Hương Quý xuất hiện chắc chắn là nhị đắc, vậy nhị đắc còn lại là gì?"

Từ Tử Lăng nhăn nhó: "Lại bắt ta ngồi vào sòng bạc, nếu thất bại, há chẳng phải Đào Quang Tổ sẽ tán gia bại sản sao?"

Khấu Trọng cả quyết nói: "Người đối với Hương Quý cũng giống như Bạt Phong Hàn đối với Nhĩ Văn Hoán, mười phần đến chín phần chắc thắng. Đây gọi là không vào hang cọp, làm sao bắt cọp con. Khi đã hăng máu lên y nhất định không thể kìm lại được, sẽ lại tăng thêm tiền cá cược. Chỉ cần thắng Trì Sanh Xuân tám đến mười vạn lượng hoàng kim, chắc chắn sẽ khiến y đã sai lại sai thêm, lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội."

Lôi Cửu Chỉ thắc mắc hỏi tiếp: "Ta vẫn không hiểu tại sao Trì Sanh Xuân muốn công việc làm ăn của Hoàng Hà Bang?"

Khấu Trọng giải thích: "Bởi tên đại đạo Khâu Kỳ Minh và Đào Quang Tổ đang tranh nhau chỉ chết công việc làm ăn ở Hoàng Hà, mà Khâu Kỳ Minh chính là huynh đệ kết nghĩa của Trì Sanh Xuân và cũng có thể là người của Ma môn. Chúng ta giúp Đào Quang Tổ đánh bại Trì Sanh Xuân, như vậy gián tiếp đã kích Khâu Kỳ Minh, cũng có thể là đã kích Ma môn, đó chính là đệ tam đắc."

Rồi gã dừng lại một chút, tiếp: "Đệ tứ đắc là khiến cho Hoàng Hà Bang đứng về phía chúng ta. Điều này đối với chúng ta chỉ có lợi chứ không hại. Lôi đại ca cho rằng như thế có được không?"

Lôi Cửu Chỉ dè dặt: "Cũng khó nói lắm, còn phải hỏi ý lão Đào. Bất quá nếu có thể tiết lộ cho hần biết chuyện các người kết minh với Lý Thế Dân thì cơ hội thành công sẽ rất lớn. Chỉ cần không phải kẻ mù ắt phải biết rằng thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về các người. Vấn đề bây giờ là làm sao ta có thể phân thân được đây?"

Khấu Trọng cười nói: "Huỳnh quên năm vạn lượng vàng ròng rồi sao? Huỳnh bây giờ là đại tổng quản của Tư Đồ phủ, công việc ngoại giao lui tới đương nhiên do huỳnh phụ trách."

Lôi Cửu Chỉ lắc đầu than thở: "Người làm cho chuyện này càng lúc càng phức tạp, hy vọng không có sai lầm!"

oOo

Khấu Trọng mặc đồ dạ hành, đầu bịt khăn đen, nhảy vọt lên cành cây cổ thụ bám đầy tuyết nhìn xuống hậu viện và tòa tiểu lâu có chứa bí đạo trong phủ của Doãn Tổ Văn, rồi điểm nhẹ mũi chân một cái, không để lại vết tích, nhảy ra xa chừng mười trượng, hoán khí ngay trên không, nhẹ nhàng không tiếng động đáp xuống mái ngói của tòa tiểu lâu. Có bảy tám con ác quỷ giữ nhà không biết từ đâu chạy ra, dường như bằng trực giác bản năng phát giác ra gã nên cứ chạy lòng vòng trước tòa tiểu lâu.

Khấu Trọng giật mình, vội vàng bẻ hết lỗ chân lông lại, không cho mùi cơ thể thoát ra. May mà đám chó săn này được huấn luyện kỹ lưỡng, không ngửi thấy mùi lạ thì không sủa, có điều vẫn không chịu bỏ đi. Có lẽ bọn chúng mới bố trí thêm chó săn canh giữ để đề phòng Thạch Chi Hiền. Bây giờ trong Ma môn ai nấy đều sợ Tà vương tìm đến trả thù.

Với thân thủ bây giờ của Khấu Trọng đương nhiên chẳng sợ bảy chó dữ này. Tuy nhiên lần này gã đến Doãn phủ là muốn tìm hiểu tình hình bí đạo. Nếu Lý Uyên sợ mà đóng bí đạo này lại thì kế hoạch ám sát Triệu Đức Ngôn của bọn gã sẽ gặp khó khăn, cho nên phải vô cùng cẩn thận. Ngay lúc đó, từ trong nhà vang lên tiếng huýt sáo chói tai, bảy chó săn nghe tiếng gọi chạy mất chẳng còn một mống.

Trong nội đường Doãn phủ đèn đuốc sáng trưng, không thấy có người tuần tra, các gian nhà lớn nhỏ đều tối om om, chẳng có tiếng động gì.

Khấu Trọng lắng nghe tám hướng, chột nằm xuống mái nhà, thi triển công phu chân khí độc môn Cách sơn đá ngư mở cửa sổ, rồi chui qua. Sau khi đặt chân vào sảnh đường ở

tầng trên, Khấu Trọng trước tiên đóng cửa sổ lại rồi đi xuống tầng dưới. Cách bố trí bên trong chẳng có gì thay đổi, khiến lòng gã dâng lên cảm giác quen thuộc.

Khấu Trọng quan sát kỹ lưỡng nền đá. Đúng lúc khẳng định được bí đạo vẫn còn như cũ, chợt chợt dạ, phóng vọt đến bên cửa sổ, nhìn về hướng căn nhà chính.

Hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt, bên trái là Doãn Tổ Văn, còn người kia là Vân Soái, vị Quốc sư đã lâu không gặp của Tây Đột Quyết. Khấu Trọng không thể ngờ ỷ xuất hiện ở đây.

Trong lòng Khấu Trọng dâng lên cảm giác kỳ lạ. Nếu kẻ đi cùng Vân Soái là Lý Kiến Thành, Lý Nguyên Cát hoặc Lý Uyên, gã sẽ cảm thấy đó là điều đương nhiên. Nhưng giờ lại là Doãn Tổ Văn, kẻ cấu kết với Triệu Đức Ngôn, đồng thời rõ ràng ủng hộ lực lượng Đông Đột Quyết, khiến cho gã nghĩ đến nhức óc cũng không thể nào hiểu nổi mối quan hệ giữa hai người này.

Tòa tiểu lâu này chắc chắn là nơi tốt nhất để bàn bạc những chuyện bí mật, lại cũng là nơi ỷ rất thích lui tới, chẳng qua là lần này không phải đến để 'vui vẻ' với Văn Thái Đình mà để cùng Vân Soái nghị sự.

Khấu Trọng không dám do dự, vội vàng phóng ngay lên tầng trên. Nếu bọn chúng có lên lầu, gã vẫn kịp lần đi trước một bước, cơ hội hiếm vậy làm sao có thể bỏ qua.

oOo

Trong thư trai của Phong phủ.

Nghe Từ Tử Lăng kể lại tình hình gần đây, Phong Đức Di nhẹ nhàng nói: "Chuyện mà Tử Lăng nhờ ta điều tra, bề ngoài có vẻ như không có gì khác lạ. Do Lưu Hồng Cơ và Ân Khai Sơn bẩm báo cho Lý Uyên, hoài nghi đó là nơi Thạch Chi Hiền ẩn trốn, nên tối đó đã cử người đến tấn công, nào ngờ chẳng có gì."

Từ Tử Lăng hỏi: "Lưu Hồng Cơ và Ân Khai Sơn là ai?"

Phong Đức Di đáp ngay: "Bọn chúng là người theo Lý Uyên đã nhiều năm, rất được lão ta tin cậy, phụ trách việc phòng vệ Trường An, quyền thế rất lớn."

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi: "Hình như bọn chúng không phải là người của Ma môn, sao biết tin này?"

Phong Đức Di giải thích: "Tin này xuất phát từ phái chủ của phái Lũng Tây là Kim Đại Trang, thật khiến cho người ta khó đoán sự thực, bởi Trường An là địa bàn của bọn họ, tai mắt rất nhiều, một khi đặc biệt lưu ý thì việc phát giác sào huyệt của Thạch Chi Hiền không phải là lạ."

Từ Tử Lăng nhấn nhó: "Vậy manh mối quý giá này lẽ nào bị đứt đoạn?"

Phong Đức Di đã sẵn chủ ý, liền nghiêm mặt nói: "Cho ta thêm một ít thời gian, Kiếm Lang Quân Vệ Gia Thanh của phái Lũng Tây rất thân thiết với ta, ta đã từng có ơn cứu mạng y. Chỉ cần ta vờ bảo Lý Uyên lệnh cho ta điều tra, bảo đảm y sẽ hợp tác."

Từ Tử Lăng mừng rỡ: "Xin cậy nhờ Phong công!"

Phong Đức Di khẳng khái nói: "Mấy năm nay ta đã tốn công tìm hiểu cuộc đấu tranh nội bộ giữa các phái hệ của Lý gia Đường triều, vốn là định dùng làm kế phân hóa ly gián giúp cho Tống huynh. Bây giờ lại dùng được vào việc khác, trở thành chuyện tìm hiểu xem ai có thể tranh thủ hoặc ai nên tranh thủ."

Từ Tử Lăng vui mừng nói: "Mong được nghe kỹ."

Phong Đức Di nhắc nhở: "Điều đầu tiên và mấu chốt, đó là Lưu Hồng Cơ và Ân Khai Sơn, hai người mà ta vừa mới nhắc đến. Chỉ cần họ án binh bất động khi chúng ta khởi sự, như vậy sẽ trở thành cuộc đấu tranh giữa chúng ta cùng Kiến Thành và Nguyên Cát, là tình thế hoàn toàn có lợi cho chúng ta."

Từ Tử Lăng chau mày hỏi: "Hai người này trung thành với Lý Uyên, chúng ta làm sao lay động họ?"

Phong Đức Di ung dung nói: "Họ đều là những người trung trinh ái quốc, biết rõ ai đã giành thiên hạ cho nhà Lý Đường, vả lại đã ngấm ngấm bất mãn việc Lý Uyên bị Thái tử và các phi tần che mắt, có điều không dám nói gì mà thôi. Giả sử có thể tạo ra một tình thế, chẳng hạn như Hiệt Lợi cử binh nam hạ, bọn họ đành chọn lựa Lý Thế Dân, cộng thêm uy thế của Khấu Trọng thì ta nắm chắc chín phần có thể lôi kéo được họ về phe chúng ta."

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: "Như vậy chuyện ám sát Triệu Đức Ngôn càng phải tiến hành."

Phong Đức Di gật đầu nói: "Đúng là như vậy. Việc phòng vệ trong thành Trường An đại khái chia làm hai hệ thống lớn, đó là cấm vệ và thành vệ. Thành vệ do hai người Lưu, Ân

chỉ huy, cấm vệ thuộc quyền cai quản của tứ đại thống lãnh. Bốn người này luân phiên trực ban. Chỉ cần trong sổ thống lãnh có một người đứng về phía chúng ta, lựa lúc người đó trực ban mà khởi sự thì chúng ta có thể chiếm được tiền cơ, mất ít công sức mà thành công gấp bội, không cần tấn công mà Huyền Vũ môn cũng rơi vào tay chúng ta. Ái chà! Nhưng về mặt này ta không nắm chắc lắm, bởi thống lãnh cấm vệ không những là tâm phúc của Lý Uyên, mà còn do phe phi tần tiến cử."

Từ Tử Lăng nhớ lại người bạn cũ của Khấu Trọng là Thường Hà, y là người thuộc phe Thái tử Lý Kiến Thành, nhưng có lẽ Khấu Trọng sẽ có cách thuyết phục y, bèn nói: "Sự việc như vậy vẫn chưa đến nỗi tuyệt vọng, Thường Hà đã từng cùng Khấu Trọng đồng cam cộng khổ, huống chi đã từng bị Lý Kiến Thành lạnh nhạt, nói không chừng Khấu Trọng có thể lay động được y."

Phong Đức Di vui mừng nói: "Nếu là như vậy, lo gì việc lớn không thành. Ba người này là nhân vật mấu chốt nhất khi khởi sự. Sau khi khởi sự, trong triều cần phải có người hưởng ứng, khiến Lý Uyên cảm thấy đại thế đã mất, không phát động phản công nữa, cho nên chúng ta cũng cần lôi kéo vài vị đại thần có tiếng nói quan trọng."

Lão hít sâu một hơi, dăm chiêu suy nghĩ rồi nói tiếp: "Người chúng ta có thể lôi kéo phải nghiêng về Tần vương từ trước đến nay, dăm nói lời trung nghĩa bênh vực cho Tần vương. Ngoại trừ Tiêu Di và Trần Thúc Đạt, còn có Ngưu Thế Nam, Đường Kiệm, Ôn Ngạn Bát, Lưu Chính Hội, Sầm Văn Bản, Tái Sùng và Lý Hiếu Cung. Mà Lý Hiếu Cung lại là người của hoàng thất, phụ trách bảo vệ Lý Uyên, muốn lay động y thì phải nhờ Lý Thần Thông ra tay, việc các người thuyết phục Lý Thần Thông đến đâu rồi?"

Từ Tử Lăng trầm than trong lòng, nói: "Còn phải cần một chút thời gian nữa."

Phong Đức Di trầm giọng nói: "Khi tranh thủ ủng hộ, Lý Thần Thông là nhân vật mấu chốt nhất. Nếu y đứng về phía chúng ta, nhờ y ra mặt thuyết phục mấy vị đại thần quan trọng mà ta vừa mới nhắc tên, mới có thể thành công mỹ mãn. Chớ để sơ thất."

Tử Lăng gật đầu: "Ta hiểu rồi!"

Muốn thuyết phục Lý Thần Thông thì phải được Lý Tú Ninh ủng hộ, mà Lý Tú Ninh vẫn chưa quyết định được chủ ý, còn muốn chất vấn Lý Thế Dân, khiến cho bọn gã không nắm chắc được tình hình sẽ phát triển đến đâu. Vấn đề này giải quyết làm sao đây?

oOo

Doãn Tổ Văn và Vân Soái bước vào tầng dưới của tiểu lâu, Khấu Trọng lẳng lặng phóng ra cửa sổ, lại dùng cách cũ đóng cửa sổ lại, rồi phi thân lên mái nhà phủ đầy tuyết, nằm xuống ngưng thần nghe ngóng.

Giọng nói của Doãn Tổ Văn vang lên: "Đây là nơi tĩnh lặng cho ta suy nghĩ, nói chuyện chỗ này rất kín đáo."

Vân Soái thấp giọng nói: "Lúc nãy trước khi ta vào phủ tìm quốc trượng, nhìn quan sát một lượt, đã sớm để ý căn tiểu lâu này, không ngờ đây là nơi quốc trượng thường nghỉ ngơi."

Rồi có tiếng kéo ghế.

Khấu Trọng chợt cảnh giác, vội vàng nằm ép mình xuống mái ngói, không dám lộ đầu ra nhìn, gã đã nghe có ba khách dạ hành võ công cao cường đang mau chóng phóng tường mà vào.

Khấu Trọng lo lắng, thảo nào lúc nãy có người gọi chó về, chẳng những là vì Doãn Tổ Văn tiếp đãi Vân Soái, mà còn vì có khách đến thăm, vậy là ông trời đã giúp gã rồi, khéo đâu lại gặp lúc Doãn Tổ Văn bí mật hội họp với người khác. Làm sao khách biết trên mái tiểu lâu có người, mà người đó lại là Khấu Thiệu soái danh lừng trên chiến địa phương nam chứ. Khi khách gần vào tới nơi, Doãn Tổ Văn và Vân Soái đứng dậy nghênh đón.

Ngoài dự liệu của Khấu Trọng, giọng nói của Thái tử Đại Đường Lý Kiến Thành vang lên: "Quốc sư không cần đa lễ, lần trước gặp mặt, đến nay đã hai năm, phong thái của Quốc sư vẫn như xưa."

Rồi giới thiệu hai người cùng đến, đó là Tiết Vạn Triệt và Phùng Lập Bản, đó đều là đại tướng tâm phúc của Lý Kiến Thành. Doãn Tổ Văn nói: "Đều là người nhà cả, xin cứ nói chuyện tự nhiên."

Rồi cả bọn ngồi xuống ghế.

Vân Soái nói: "Tình hình miền Nam thế nào?"

Lý Kiến Thành im lặng một chốc rồi chép miệng: "Nếu chẳng phải Thế Dân cố ý thả Khấu Trọng, tình thế hôm nay đã khác. Đại Đường ta bất hạnh mới sinh ra một tên phản đồ là nhĩ Hoàng đế, một ngày chưa trừ hấn, Đại Đường một ngày còn lo gặp họa."

Khấu Trọng mắng thầm, muốn gán tội thì nói thế nào chẳng được. Sự thật là nếu Đại Đường không có Lý Thế Dân, gã đã xua quân vượt Hán Trung đánh thẳng vào Trường An.

Khấu Trọng chợt nghĩ, nếu sớm biết có cuộc gặp gỡ bí mật này, gã đã dắt Lý Tú Ninh đến cùng nghe, chắc chắn gã không cần phải tốn nhiều lời để thuyết phục nàng.

Vân Soái nói: "Nghe nói Thiếu Soái quân khí thế như cuồng phong tảo diệp trước sau đã thu thập được Lý Tử Thông, Trầm Pháp Hưng và Phụ Công Hựu, có việc này không?"

Tiết Phương Triệt đáp: "Đúng là có việc này. Nhưng liên quân của Thiếu Soái quân và Tống gia đã bị tổn thất rất nặng nề, tạm thời không đủ sức đánh lên phương bắc. Quân Giang Hoài của Đỗ Phục Uy lại đang đóng quân ở phía nam Tương Dương. Khi trời sang xuân, Thái tử điện hạ sẽ đích thân cầm quân xuất chinh, thu phục miền nam."

Phùng Lập Bản nói: "Bây giờ Khấu Trọng và Tống Khuyết đang toàn lực tấn công Lâm Sĩ Hồng, nếu Lâm Sĩ Hồng thất bại, Tiều Tiền sẽ bị cô lập, như vậy chỉ còn Đại Đường ta và Khấu Trọng tranh thiên hạ."

Khấu Trọng nghe thế không khỏi cười thầm, không còn Hương gia thu thập tin tức, Lý Kiến Thành không còn nắm được tình hình chính xác nữa.

Lý Kiến Thành hỏi: "Lần này Quốc sư đến Trường An, sao có thể giấu được tai mắt của Hiệt Lợi?"

Doãn Tổ Văn hân hoan nói: "Chắc chắn không có vấn đề gì. Mãi đến khi Quốc sư tìm đến An Long, nhờ An Long thông báo, thần mới biết Quốc sư đã theo hẹn mà đến."

Khấu Trọng nằm trên mái ngói nghe thấy mà giật mình. Doãn Tổ Văn công nhiên nhắc đến một trong tám đại cao thủ của tà đạo là An Long, cho thấy Kiến Thành đang hợp tác với Ma môn, liên thủ đối phó Lý Thế Dân.

Lý Kiến Thành hạ giọng hỏi: "Lần này Quốc sư đưa theo bao nhiêu người đến?"

Khấu Trọng ngạc nhiên, không hiểu Lý Kiến Thành và Vân Soái rốt cuộc cấu kết nhau định làm chuyện gì mờ ám?!

Vân Soái trầm giọng nói: "Hơn một trăm người, đều là do ta đích thân huấn luyện, toàn là những cao thủ có kinh nghiệm ám sát, chỉ cần Thái tử điện hạ nói một câu, bọn chúng có thể vào thành hành sự."

Khấu Trọng lạnh toát cả xương sống. Tại sao Vân Soái lại nghe lời Lý Kiến Thành, giữa họ có hiệp định bí mật gì? Vân Soái và người của y là một đạo kỳ binh không ai ngờ tới, nếu không phải gã vô tình phát giác được chuyện này, chắc chắn mọi việc sẽ rối loạn, đắm thuyền trong rãnh mà không hiểu vì sao.

Ngay lúc đó, gã lại chợt thấy chợt dạ.

Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn ra cây cổ thụ bên ngoài bức tường bao quanh phủ viện, một một bóng người từ trên cây phóng đến, trường kiếm chìa về phía trước, mục tiêu tấn công chính là Khấu Trọng.

Vừa nhìn gã đã nhận ra kẻ mặc đồ dạ hành, đầu bịt khăn đen kín mít, chính là Ảnh Tử Kiếm Khách Dương Hư Ngạn, bấy giờ hồn phi phách tán, nghĩ bụng lần này đúng là vui quá hóa buồn, tưởng rằng có thể nghe được kế hoạch của Lý Kiến Thành và Vân Soái, nào ngờ lại tai họa phát sát bên mình, bất chợt cảm thấy như rớt thẳng từ trên trời xuống mười tám tầng địa ngục. Nếu kẻ này biết được gã là Khấu Trọng, tình thế sẽ xoay chuyển, chẳng thể nào giữ được ưu thế địch sáng ta tối nữa.

Bản thân gã cũng quá sơ ý. Rõ ràng Dương Hư Ngạn âm thầm bảo vệ cho Lý Kiến Thành, cũng như để bảo đảm không ai theo dấu bọn họ.

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận cũng đã muộn.

Gã thầm nghĩ ba mươi sáu kế, chạy là hay nhất, nên lúc này gã vội phóng từ trên mái xuống.

Bọn Vân Soái trong tiểu lâu cũng giật mình quát lớn.

Khấu Trọng nhân lúc đối phương chưa nhìn rõ thân hình của mình, phóng như điện chớp về phía mấy dãy nhà san sát của Doãn phủ, bất quá gã cũng tự hiểu, thân pháp của gã không thể hơn được Ảo Ma thân pháp của Dương Hư Ngạn, lại không thể nhanh hơn Vân Soái. Nếu cứ bị bám theo, đừng nói là thoát thân, cả mạng cũng khó giữ, còn nói chi đến việc giấu kín thân phận Thiếu soái Khấu Trọng.

Đúng là sai một ly đi một dặm.

Việc đã đến nước này, còn biết nói gì nữa.

Gã gia tăng tốc độ theo dãy hành lang phóng về phía trước, đột nhiên trước mặt lại hiện ra một bóng đen, chặn đường gã lại. Khấu Trọng lòng kêu mẹ ơi, chân tăng tốc vọt tới, chỉ cần vượt qua cửa ải này, chạy đến kênh Vĩnh An, lúc đó gã mới hy vọng trốn thoát.

- o O o -